

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 11 - **SRPEN** 2019 – ČÍSLO **08**

Forma

Už od samotného nedělního rána utvrzovalo oblečení rodáků červencového setkání v Bad Kissingen v přesvědčení, že opravdu začíná Den Páně. Většina byla v tzv. nedělních šatech, někteří dokonce i v broumovském kroji.

Prázdniny mají volnější režim, třeba i pro vysoké teploty. Vnější projevy můžou na první pohled působit strojeně. Formu spojenou s úctou a láskou však formalismus nemůže ohrozit.

P. Martin Lanži

Život je třeba získat jeho ztrátou, darováním

Homilie papeže ke slavnosti sv. Petra a Pavla, baz. sv. Petra

Apoštolové Petr a Pavel před námi stojí jako svědkové. Nikdy nepřestávali zvěstovat, žít posláním cestou z Ježíšovy vlasti do Říma. Tady svědčili až do konce, když položili životy jako mučedníci. Jdeme-li ke kořeni jejich svědectví, objevíme, že jsou svědky života, svědky odpuštění a Ježíšovými svědky.

Jsou svědky života. A přece jejich životy nebyly nijak uhlazené a přímočaré. Oba byli velice nábožensky založení. Petr, jeden z prvních učedníků (srov. Jan 1,41), Pavel, „zaujati zvyklostmi po předcích“ (Gal 1,14). Dopustili se však obrovských selhání: Petr dokonce zapřel Pána, Pavel pronásledoval Boží církev. Oba dva obnažila Ježíšova otázka: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ (Jan 21,15); „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?“ (Sk 9,4). Petr byl Ježíšovými otázkami zarmoucen, Pavel byl Ježíšovými slovy oslepen. Ježíš povolal oba jménem a změnil jejich životy. A po všech těchto zápletkách dal důvěru jim, dvěma litujícím hříšníkům. Mohli bychom se ptát, proč nám Pán nedal dva bezúhonné svědky s čistým trestním rejstříkem a neposkvrněným životem? Proč Petr, když tu byl Jan? Proč Pavel a ne Barnabáš?

Je v tom velké poučení: začátkem křesťanského života není zásluha. S těmi, kdo si myslí, že jsou zasloužili, zmohl Pán velice málo. Domníváme-li se, že jsme lepší než druzí, je to začátek konce. Pán nekoná divy s těmi, kteří se považují za spravedlivé, nýbrž s těmi, kteří vědí, že jsou ubozí. Není přitahován naší znamenitostí, ne, proto nás má rád. Má nás rád takové, jací jsme, a hledá lidi, kteří si sami nevystačí, nýbrž jsou ochotní otevřít srdce Jemu. Petr a Pavel takoví byli: transparentní před Bohem. Petr to řekl Ježíšovi hned: „jsem člověk hříšný“ (Lk 5,8). Pavel napsal, že je „nejnepatrnější z apoštolů, nejsem hoden, abych byl nazýván apoštolem“ (1 Kor 15,9). Tuto pokoru uchovali až do konce života. Petr byl ukřižován hlavou dolů, protože si myslel, že si nezaslouží napodobit svého Pána. Pavel si oblíbil svoje jméno, jež znamená „malý“, a zapomněl na to, které dostal při narození - Šavel (Saul). Tak se jmenoval první král jeho lidu. Pochopil, že svatost nespočívá v povýšení, nýbrž v ponížení, nikoli ve stoupající klasifikaci, nýbrž v každodenním svěřování svojí vlastní ubohosti Pánu, který koná veliké věci s pokornými. Co je tím tajemstvím, které mu umožnilo jít dál uprostřed slabostí? Tím tajemstvím je Pánovo odpuštění.

Objevme v nich proto znovu svědky odpuštění.

Oni ve svých pádech objevili moc Pánova milosrdenství, které je obrodilo. V Jeho odpuštění našli pokoj a radost, jež nelze potlačit. Kvůli tomu, čeho se dopustili, mohli žít s pocitem viny. Kolikrát asi Petr přemýšlel o svém zapření! Kolik skrupulí měl Pavel kvůli tomu, že se dopouštěl špatností na tolika neviných! Oba lidsky selhali. Setkali se však s láskou větší než jejich selhání, odpuštěním tak mocným, že dokázalo zahojit i jejich pocity viny. Jedině zakusíme-li Boží odpuštění, narodíme se opravdu znovu. Odtud se začíná, od odpuštění, tam najdeme sami sebe, ve vyznání svých hříchů.

Svědkové života, svědkové odpuštění, Petr a Pavel, jsou především Ježíšovými svědky. V dnešním evangeliu se Ježíš ptá: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“. Odpovědi se vztahují k postavám z minulosti: „Za Jana Křtitele, Eliáše, Jeremiáše nebo někoho z proroků.“ Mimořádné postavy, ale žádná už nežije. Petr však odpoví „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,13.14.16). Mesiáš, tedy Kristus, je slovo, které neukazuje do minulosti, nýbrž do budoucnosti. Mesiáš je očekáván, je novost, je tím, kdo vnáší Boží pomazání do světa. Ježíš není minulost, nýbrž přítomnost i budoucnost. Nikoli postava, jež je daleka upamatování, nýbrž Ten, kterému Petr říká: Ty jsi Mesiáš. Pro svědka je Ježíš spíše než historická osobnost živá osoba, je nový, nikoli už někdy viděný; novost budoucnosti, nikoli vzpomínka z minulosti. Svědkem není ten, kdo zná Ježíšův příběh, nýbrž ten, kdo prožívá příběh lásky s Ježíšem. Protože svědek hlásá v podstatě jenom jedno, že totiž Ježíš je živý a je tajemstvím života. Vskutku vidíme Petra, který jakmile řekl: „Ty jsi Mesiáš,“ dodal: „Syn živého Boha“ (v.16). Svědectví se rodí ze setkání s živým Ježíšem. Také středem Pavlova života je totéž slovo, které plyne z Petrova srdce: Kristus. Pavel opakuje toto jméno neustále. V jeho listech se vyskytuje skoro čtyřistakrát! Kristus pro něho není jenom vzorem, příkladem, oporou; je životem. Píše: „Vždyť pro mne život je Kristus“ (Flp 1,21). Ježíš je jeho přítomnost i jeho budoucnost, až do té míry, že považuje minulost za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista (srov. Flp 3,7-8).

Draží bratři a sestry, tváří v tvář těmto svědkům se ptejme: „Setkávám se denně s Ježíšem?“ Možná jsme na Ježíše zvědaví, zajímáme se o záležitosti církve nebo o náboženské zprávy. Otevíráme sítě a tisk a mluvíme o posvátných věcech. Takto se však zůstává u toho, co říkají lidé,

u sondáží, v minulosti, při statistikách. Ježíše to zajímá málo. On nechce zpravodaje ducha a tím méně křesťany z titulních stránek či statistik. On hledá svědky, kteří mu denně říkají: „Pane, ty jsi můj život.“

Apoštolové se setkali s Ježíšem, zakusili odpuštění a dosvědčili nový život. Už se nešetřili, darovali sami sebe. Nespokojili se s polovičatostí, nýbrž osvojili si jedinou možnou míru toho, kdo následuje Ježíše: nezměrnou lásku. „Vydali se v obět“ (srov. 2 Tim 4,6). Prosme o milost nebýt vlažnými, polovičatými křesťany, kteří nechávají vychladnout lásku. Objevme v každodenním vztahu s Ježíšem a v síle Jeho odpuštění svoje kořeny. Ježíš se nás ptá stejně jako Petra: „Za koho mě pokládáš Ty?, „Miluješ mne?“. Nechme tato slova vstoupit do svého nitra, ať zažehnou touhu nespokojovat se s minimem, nýbrž upnout se k maximu, abychom byli i my živými Ježíšovými svědky.

Dnes se žehnají pallia pro metropolitní arcibiskupy, jmenované v uplynulém roce. Pallium připomíná ovci, kterou je Pastýř povolán nést na ramenou: je to znamení, že pastýři nežijí pro sebe, nýbrž pro ovce; je to znamení, že život je třeba získat jeho ztrátou, darováním. Podle hezké tradice s námi sdílí naši radost delegace ekumenického patriarchátu, kterou srdečně zdravím. Vaše účast, draží bratři, nám připomíná, že se nemůžeme šetřit ani na cestě k plné jednotě věřících, ve společenství na všech úrovních, protože jsme společně povoláni – Bůh nás smířil a vzájemně jsme si odpustili – abychom svým životem dosvědčovali Ježíše.

www.radiovaticana.cz/29.06.2019

**Petr zakusil Ježíšovo odpuštění
a stal se pastýřem Jeho stádece;
Šavel se stal Pavlem po odpuštění,
kterého se mu dostalo od Štěpána;
každý z nás se stane novým stvořením,
když přijme Otcovo odpuštění
a miluje bratry.
Pouze tehdy vneseme
do světa opravdovou novost,
protože není větší novost
než odpuštění.**

Papež František

Kompendium katechismu

Církev: Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha

153. Proč je církev Božím lidem?

Církev je Božím lidem, protože se Mu líbilo posvětit a spasit lidi, ne každého zvlášť, ale všechny tím, že je ustavil jako jediný lid, shromážděný jednotou Otce, Syna a Ducha svatého.

154. Jako jsou charakteristické rysy Božího lidu?

Původcem tohoto lidu, jehož se člověk stává členem prostřednictvím víry v Krista a křtem, je Bůh Otec, hlavou Ježíš Kristus, stavem důstojnost a svoboda Božích dětí, zákonem přikázání lásky, posláním být solí země a světlem světa, cílem Boží království, které jí začalo na zemi.

155. V jakém smyslu má Boží lid účast na třech funkcích Krista - Kněze, Proroka a Krále?

Boží lid se podílí na kněžském úřadu Krista, protože pokřtění bývají posvěcováni Duchem svatým, aby přinášeli duchovní oběti; podílí se na jeho prorockém úřadu, protože nadpřirozeným smyslem víry k ní neomylně přilne, prohlubuje ji a vydává o ní svědectví; podílí se na jeho královském úřadu službou tím, že napodobuje Krista, krále vesmíru, který se stal služebníkem všech, především chudých a trpících.

156. Jakým způsobem je církev Kristovým tělem?

Skrze Ducha svatého Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých, intimně v sobě spojuje své věřící a vytváří z nich své tělo. Takovým způsobem věřící v Krista, protože se Ho pevně drží, zvláště v eucharistii, jsou mezi sebou spojeni v lásce a vytvářejí

jediné tělo, církev, jejíž jednota se uskutečňuje v rozmanitosti údu a funkcí.

157. Kdo je hlavou tohoto těla?

Kristus „je Hlavou těla, to je církev“ (Kol 1, 18). Církev žije z něho, v něm a pro něho. Kristus a církev tvoří „celého Krista“ (sv. Augustin); „Hlava a údy jsou jedna jediná mystická osoba“ (sv. Tomáš Akvinský).

158. Proč je církev také nazývána nevěstou Krista?

Sám Pán se definoval jako „Ženich“ (Mk 2,19), který miloval svou církev a spojil se s ní věčnou úmluvou. Vydal sám sebe za ni, aby ji očistil svou krví a „posvětil“ (Ef 5,26). Je plodnou matkou všech Božích dětí. Zatímco výraz „tělo“ ozřejmuje jednotu „hlavy“ s údy, výraz „ženich“ vyzdvihuje odlišnost dvou v osobním vztahu.

159. Proč je církev nazývána chrámem Ducha svatého?

Protože Duch svatý sídlí v těle, jímž je církev, v její Hlavě a v jejích údech; kromě toho buduje církev v lásce Božím slovem, svátostmi, ctnostmi a charismaty.

„Co je náš duch, neboli naše duše pro naše údy, totéž je Duch svatý pro Kristovy údy, pro Kristovo tělo, jímž je církev“ (sv. Augustin).

160. Co jsou charismata?

Charismata jsou zvláštní dary Ducha svatého udělované jednotlivcům k dobru lidí, pro potřeby světa a zvláště pro budování církve, jejímž učitelskému úřadu podléhá jejich rozlišení.

Rok 2019 ve farních akcích

- 5. ledna
- Tříkrálová sbírka
- 6. ledna
- Tříkrálový průvod
- 9. února
- Farní ples (KD Martínkovice)
- 6. března
- Popeleční středa – začátek postní doby
- 9. března
- Duchovní obnova v Otovicích
- 19. dubna
- Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (v poledne)
- 21. dubna
- Zmrtvýchvstání Páně
- 4. května
- Pouť do Vambeřic
- 12. května
- Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost; Den matek
- 19. května
- Hvězda – májová pobožnost
- 24. května
- Noc kostelů
- 26. května
- Malé Svatoňovice – májová pobožnost
- 30. května
- Nanebevstoupení Páně
- 25. května
- „Motobohoslužba“ Otovice
- 7. června
- Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha
- 8. června
- Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
- 9. června
- 1. svaté přijímání; slavnost Seslání Ducha Svatého
- 15. června
- Farní den (fara Ruprechtice)
- 20. června
- Slavnost Božího Těla
- 27. července
- Jakubsko-anenský víkend
- 28. července
- Cyklopouť do Nowe Rudy
- 3. srpna
- Křinická pouť
- 26. – 30. srpna
- Farní tábor (fara Ruprechtice)
- 7. září
- Vikariátní turnaj v malé kopané (NÁ)
- 13. října
- Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
- 19. října
- Farní výlet (TV Noe)
- 9. listopadu
- Den veteránů, sv. Martin (Martínkovice)

Ždeme Vás na farní tábor na téma:

KUKY SE VRAČÍ

*zde: fara v Ruprechticích
Kdy: 26. 8. - 30. 8. 2019
Cena: 650,-
Kontakt: betka.pel@gmail.com
Více info na webu: farni-tabor-broumov.webnode.cz
Přihlášky podávejte nejdříve do 23. 8. 2019*

Sv. Maxmilián Maria Kolbe,

kněz, mučedník, 14. srpen

Narodil se 8. 1. 1894 ve Zduńska Wola poblíž Lodže v Polsku. Byl třetí z pěti dětí Julia Kolbeho a Marie roz. Dąbrowské. Při sv. křtu dostal jméno Rajmund. Měl dva starší a dva mladší sourozence.

Jednou uslyšel matčin povzdech: „Co z tebe bude?“ Tu otázku, týkající se jeho budoucnosti, jako dítě předložil nebeské Matce a odpověď od ní dostal ve farním kostele v Pabianicích. Zjevila se mu se dvěma korunami a zeptala se, zda je chce. Bílá znamenala vytrvalost v nevinnosti a červená mučednictví. Poté, co řekl: „Chci!“ Panna Maria naň mile pohlédla a zmizela. Od té příhody byl Rajmund hloubavější.

Od třinácti let byl ve františkánské koleji ve Lvově. Měl značné nadání, vynikal v matematice a fyzice a spolužákům byl milým kamarádem. V šestnácti požádal o přijetí do noviciátu, který začal 4. 9. 1910. Zároveň dostal jméno Maxmilián. Při věčných slibech 1. 11. 1914 k němu přijal jméno Maria. Představení ho poslali na studie do Říma, odkud se vrátil se dvěma doktoráty.

V Římě v kontaktu s mládeží různých zemí si jasně uvědomoval, že horší než dočasná poroba je otroctví hříchů, v němž se nachází milióny duší. Tam mu bylo vnuknuto založení „Militia Immaculatae“ - Rytířstva Neposkvrněné. Inaugurační schůzka se konala 16. 10. 1917 se šesti spolužáky a došlo ke schválení programu. Jako podmínka členství bylo zvoleno úplné odevzdání se Neposkvrněné za nástroj v jejich rukou a nošení její tzv. zázračné medailky, kterou ona sama požádala razit, při svém zjevení 27. 11. 1830, Kateřině Labouré.

Kněžské svěcení Maxmilián přijal 28. 4. 1918 u sv. Ondřeje de la Walle od kardinála B. Pompilije. V šestadvaceti letech si při rekolekci sestavil životní pravidla s cílem „dosáhnout co největší svatosti.“ První jeho snahou se stalo vlastní posvěcení, protože jen z vlastní plnosti je možné druhým rozdávat. Základ úspěchu viděl ve vyhýbání se hříchům. V první řadě vyloučil ze svého života smrtelný hřích a Neposkvrněnou často prosil o milost síly k přemáhání všeho, co pochází od jejího nepřítele, ducha lži.

Maxmilián také pro sebe i druhé napsal neklamný vzorec svatosti: $v = V$. Vysvětloval ho takto: „Když svou malou lidskou vůli »v« ztotožníme s vůlí Boha »V«, získáme svatost.“

Do Polska se vrátil až koncem července r. 1919 a začal v Krakově přednášet filosofii a dějiny

Církve. Jeho zdravotní stav však nebyl dobrý, trpěl tuberkulózou, a aby nepodporoval chrlení krve, pohyboval se pomalu. To vyprovokovalo studenty k přezdívce „Marmeláda“. Jeho dílo „MI“, započaté v Římě, požehnal krakovský biskup A. Sapieha 11. 1. 1920. Pak byl Maxmilián donucen nastoupit léčení a až po roce začal vydávat měsíčník „Rytíř Neposkvrněné“, v němž seznamoval lidi s cestou ke štěstí. Jeho náklad během pěti let vzrostl z pěti na 65 tisíc výtisků. Z Grodně, kde vycházel, se tisk přestěhoval do nového kláštera Niepokalanowa, 42 km západně od Varšavy.

Ten byl vysvěcen 7. 12. 1927. O dva roky později v Niepokalanově otevřel Maxmilián Malý misijní seminář. S misijní aktivitou však nemínil čekat na dorost. Po návštěvě Lurd svěřil naplánovanou misii přímluvě sv. Terezii v Lisieux a 26. 2. 1930 vyrazil se čtyřmi řeholníky přes Středozemní moře a Indický oceán dobývat pro Neposkvrněnou lidská srdce na Dálném východě.

Cestou se učili jazyky a plánovali vydávání „Rytíře“ v čínštině a japonštině, což jim v Port Saidu biskup schválil. Přes Vietnam a Čínu, kde dva řeholníci zůstali v Šanghaji, doplul s jedním 24. 4. 1930 do Nagasaki. Uvítán byl biskupem Januárem Hayasakou a již přesně po měsíci potvrdil telegramem domů: „Dnes rozesíláme japonského Rytíře. Máme tiskárnu. Sláva Neposkvrněné!“ Příprava však probíhala na prknech v pronajaté zřícenině. V létě musel „odskočit“ zpět do Polska na provinciální kapitulu a chybějící číslo, v souvislosti se stávkou tiskařů, přesto vyšlo za pomoci spolubratra, přivolaného ze Šanghaje.

Po necelém roce Maxmilián Maria otevřel japonský Niepokalanów na úbočí hory Hikosan a nazval ho: „Mugenzai no Sono“ - Zahradou Neposkvrněné. V témže roce 1931 založil noviciát a do pěti let otevřel malý seminář. Péče o formaci a výchovu místních adeptů mu byla doporučena papežem. Tisk považoval za mimořádně významný prostředek šíření víry a svůj časopis nabízel i nevěřícím a nekatolíkům. Jeho náklad v Japonsku vzrostl do roku 1936 na 63 500 výtisků.

Posledního května roku 1932 odjel z Japonska do Malabaru v Indii. Po počátečních obtížích získal povolení k založení kláštera u Arnakulam, pozemek a dům s kaplí, ale byl odvolán zpět do Polska. O založení dalších klášterů typu Niepokalanów se Maxmilián Maria snažil i v Číně a Koreji.

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:

Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Život Maxmiliána Marie Kolbeho byl provázen zázrakem stagnující nemoci. Když ho r. 1935 prohlížel prof. Pavel Nagai, nestačil se divit, že stav jeho plic, ze čtyř pět postižených tuberkulózou, které se téměř nepohybovaly, a s vysokou teplotou, přetrvává přes 10 let, aniž by se zlepšil nebo se zhoršoval. Nevysvětlitelnost případu mu osvětlil o. Kolbe vytažením růžence a oznámením, že tajemstvím jeho síly je Neposkvrněná.

V roce 1936 byl povolán zpět do Polska. O několik měsíců později přiměl celý řád k zasvěcení Neposkvrněné (= 8. 12.). Ani ne o dva roky později vydával z Polska Rytíře v latině do více zemí. Roku 1939, před vypuknutím války, přednášel bratrům o třetím období života, které nazýval „utrpení.“ Zdůrazňoval, že „netřeba se bát do tohoto období vstoupit, protože utrpení přijímané s láskou nás přibližuje nejvíce k Neposkvrněné a vyprošuje nejvíce milostí, které jsou nutné ke spáse a posvěcení duší.“

Sám svou touhu po mučednictví vyjádřil slovy: „Toužím, abych byl pro Neposkvrněnou rozdrčen na prach.“

V polovině září Niepokalanów obsadili Němci a

19. 9. začal transport jeho obyvatel do Německa, včetně o. Maxmiliána. Vystřídali Lamsdorf, Amtitz a Ostrzeszov, odkud byli 8. 12. propuštěni všichni řeholníci. Otec Maxmilián se vrátil do vydrancovaného Niepokalanowa a začal horlivě pokračovat ve službě Neposkvrněné. S bratry pomáhal bezdomovcům, mezi kterými bylo 2 000 Židů. Otevírali různé dílny, aby jim poskytli zaměstnání a dělili se s nimi o základní potřeby. Na začátku února 1940 vyšel o nich pomlouvačný článek, ale o novém zatýkání se začalo uvažovat až na konci roku. Pro o. Maxmiliána přišlo gestapo až 17. 2. 1941, zrovna když končil diktování jedné kapitoly mariánské knížky. Odvezlo ho do varšavského Paviaku, kde se po napadení dozorcem probudilo jeho plicní onemocnění.

Do Osvětimi, kde obdržel číslo 16670, byl převezzen 28. 5. V komandu Bauhof tam vozil štěrky a kameny ke stavbě plotu kolem krematoria. Pak pod „krvavým Krottem“ sekal a nosil větve k ohrazování mokřin. První týden musel pracovat v poklusu. Při nálehavé potřebě odpočinku byl bit dřevěnými holemi. Pak mu bylo nakládáno větší množství, s nímž měl nařazeno klusat. Upadl však a byl kopán do břicha a do obličeje. Nato natažený na trám dostal 50 ran od nejsilnějšího

dozorce, až ztratil vědomí. Přes hrozná utrpení zapomínal na sebe a zcela se obětoval pro bližní. Na konci července 1941 z bloku 14 utekl mladý Slezan Jan, a protože nebyl dopaden, bylo rozhodnuto, že za něj 10 jeho spoluvězňů zemře hladem. Při večerním nástupu je velitel Fritzsche vybíral. Mezi nimi měl do „bunkru smrti“ jít František Gajowniczek, který propukl v nářek, že po sobě zanechá ženu a děti. V tu chvíli již zotavený Maxmilián Kolbe neohroženě předstoupil před velitele s čepicí v ruce a vyslovil prosbu, aby dovolil jeho výměnu za něj. K Fritzschově souhlasu došlo po Kolbeho výpovědi, že je kněz. V hladomorně, kterou naplňoval modlitbou a pokojem připravující druhý k přechodu na věčnost, vydržel dva týdny bez sousta i kapky vody. Dne 14. 8. ho přišel usmrtit gestapák fenolovou injekcí. Dle svědectví táborového písaře Bruna Borgowce zesnulý vypadal jako živý a zářil. Druhého dne byl spálen v krematoriu.

Papež sv. Pavel VI. ho 17. 10. 1971 blahověstil a sv. Jan Pavel II. 10. 10. 1982 kanonizoval.

[www.catholica.cz/Jan Chlumský](http://www.catholica.cz/Jan_Chlumský)

Kanonizace stigmatizované Švýčarky oslovuje děti

Švýcarsko /Vatikán.

Švýcarsko se připravuje na kanonizaci Marguerity Bays. Tato mystička 19. století dodnes okouzluje svou prostotou, bude svatořečena po boku kardinála Newmana, letos 13. října. Byla švadlenou, každé ráno pracovala na poli, ale především se mnoho modlila, nejčastěji růžencem, a starala se o nejuбожеjší ve svém okolí, zejména o děti. Oblékala je, vařila pro ně, ale také je přiváděla k Bohu. Ve věku 39 let byla zázračně uzdravena z rakoviny. Stalo se to v den ohlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie. O něco později se na jejím těle objevila stigmata. Každý pátek se dostávala do extatického vytržení, v němž spoluprožívala Kristovo umučení.

Během beatifikace Marguerity Bays v roce 1995 poukázal Jan Pavel II. na její mimořádnou prostotu. Vedla skromný život, skrytý v Kristu, řekl tehdy papež. Podobně tomu bylo s jejími extázemi a stigmaty, která se snažila ukrývat před světem. Jak zdůrazňuje její životopisec, otec Martial Python, Margueritin mystický podíl na Kristově utrpení byl potvrzením a zpečetěním lásky, která

byla již dříve vtělena do jejího života:

„Pečovala o chudé děti, učila je katechismus a její spiritualita se zakládala na Kristových slovech: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.“ Marguerite věděla, že každý má právo na svou důstojnost. V jejím okolí bylo mnoho chudých dětí a ona se jim věnovala. Jako švadlena pro ně šila oblečení, ale starala se také o to, aby poznaly svou skutečnou důstojnost, aby věděly, že jsou Božími dětmi. Můžeme tedy říci, že pro ně byla katechetkou. Ráda je přijímala ve svém domě, aby je učila životu, poznání Pána Boha a zbožnosti.“

Jak zdůrazňuje otec Martial Python, tato švýcarská stigmatizovaná katechetka nadále silně ovlivňuje děti a mladé lidi. Právě nejmladší věkové skupiny nejčastěji navštěvují její rodný dům.

„Myslím, že její postava okouzluje svou prostotou. Vědí, že se za svého života věnovala

dětem, a to k nim promlouvá. Nepřecházejí to lhostejně. Podobně působí ale také na dospělé. Jeden muž mi vyprávěl, že jej manželka přinutila, aby spolu s ní vstoupil do domu bl. Marguerite Bays. A návštěva na místě, kde žila a kde se 63 let uskutečňovala její svatost, na něho nesmírně zapůsobila. Řekl mi: „Vstoupil jsem dovnitř jako nevěřící a vyšel jsem jako věřící.“ Na takové působení svatých poukazyval již Jan Maria Vianney: „Kudy prošli světci, tudy přichází Bůh.“ V domě Marguerity Bays to lze zakusit.“

www.radiovaticana.cz/17.07.2019

Bolest může být i životadárná...

Tak nazvala svoji zkušenost jistá žena, která prožila těžkou životní situaci a jejíž příběh se před nedávnem objevil na internetových stránkách www.vira.cz.

Život nás mnohdy zavede na cesty, které bychom nečekali, připraví nám těžkosti, se kterými si nevíme rady, ale ten, kdo prožil těžkou životní situaci, která ho posílila, cítí, že skutečně byla životadárná, neboť aktivovala síly, které do té doby neznal. Toto poznání nám ale dá jen mimořádná situace, nikoli běžný, stereotypní život. Ten nejtěžší problém zvládnout složité životní situace možná nespočívá v tom, že se těžko smiřujeme s událostí, která nás potkala, ale v tom, že v jistých chvílích života přestáváme cítit Boží přítomnost a pomoc. Tam, kde jsme čerpali posilu, útěchu a povzbuzení, najednou nic nenacházíme. Bůh s námi někdy jedná zvláštním způsobem - znejišťuje nás, přímo se nám ztrácí z dohledu. Mís- to, odkud k nám hovořil, se nám zdá najednou prázdné. Ale, nestávalo se toto i Ježíšovým učedníkům? Také neměli u Ježíše žádnou jistotu. Když ho chtěli vidět a slyšet, museli neustále měnit místo, museli chodit za ním. Nedal jim žádné záruky do života než svou přítomnost a žádal od nich naprostou důvěru. I s námi tak Bůh mnohdy jedná a chceme-li být s ním, chceme-li čerpat

z pramene, kterým je on sám, musíme se neustále obracet. Ne čelem vzad, ale obracet svou tvář k té jeho, opakovaně hledat místo, odkud vytryskne pramen poznávání, povzbuzení a útěchy a ptát se - Pane, co mám dělat? Pane, co jsi mně touto situací chtěl říci? V těchto chvílích člověk prožívá velký vnitřní boj, při kterém se střetávají dva světy - obraz vlastních představ o životě a vůle Boží. Ten, kdo touží znát odpověď na otázku - co mám dělat - musí sestoupit až do nejskrytějších hlubin vlastní duše, kde je možné pohlédnout do Kristovy tváře a uslyšet hlas volající - pojď za mnou. Zde se bojuje o náš další život nejen duchovní, ale i světský, tady se rozhoduje, jakou cestou půjdeme a jaký odkaz předáme těm, kteří se s námi setkají. Bůh čeká na naši odpověď a my palčivě cítíme svoji slabost. A přesto, i v této zdánlivě slabosti bývá ukryta síla, která je schopna posunout hranice naší pokory, dát nám odvahu rozmnožit hříbny, které jsme dostali a říci - zapřu sám sebe a přes všechny těžkosti života půjdu dál Bože, dej mně jen svou lásku a svou milost, to mi stačí... Prohrajeme-li tento vnitřní boj, může se nám stát, že Kristovu tvář nespátříme.

Zaposloucháme-li se do textu české písně Hladiny od Hapky a Horáčka (<https://www.youtube.com/watch?v=-VOEGtPZfIU>), první sloka končí

slovy - i kdybys šel až do Číny, i tam se čeří hladiny... Text této výjimečné písně o potřebě žít aktivně, ne jen „přežívat“, začíná velmi nenápadně, až nesrozumitelně, ve svém průběhu ale nabírá dynamického růstu. Nejen, že refrén má po každé sloce přidán jeden verš, ale ve chvíli, kdy bychom očekávali konec, píseň naplno vygraduje. I náš život může mít tuto dynamiku růstu a zrání, pokud mu to dovolíme. V těžkých situacích si mnohdy myslíme, že pro nás navždy zašlo slunce a krásné chvíle máme za sebou, máme snahu izolovat se od světa a myslet si, že se naše úzkost vyhojí v zapečetěném pokoji... Bůh o našem utrpení ví a dávno předtím, než nám těžké chvíle nastaly, postavil na ona kritická místa, tam, kde budeme mít potíže, svou stráž. Přes slzy, padající z našich tváří ji ale mnohdy nevidíme a nedokážeme přijmout fakt, že nás ty nejlepší dny mohou teprve čekat. A přesto to tak bývá. Tam ale vidí jen Bůh ve své prozřetelnosti a nic z toho nám předem neprozradí. Nedá nám jinou záruku ani jistotu do života než sám sebe a žádá od nás to stejné jako od svých učedníků - naprostou důvěru.

Bolest může být pro člověka zničující, přeroste-li v zoufalství, pocit samoty a beznaděje. Může se ale proměnit v životadárnou, je-li v ní přítomna uzdravující Boží moc a naše ochota přijmout Kristovu nabídku k následování. Pak je možné společně s věrnou Boží služebnicí Faustinou Kowalskou z hloubi své duše volat - Jezu, ufam Tobie - Ježíši, důvěřuji Ti...

J. Teinerová

Nové mosty

Měníci se skladbu obyvatel Starého kontinentu je možné vnímat i jako příležitost přehodnotit mantinely svých možností. Když se v prosinci 1960 setkal ve Vatikánu papež Jan XXIII. s anglickým arcibiskupem z Canterbury Geoffry Fisherem, měl nedávno svatořečený pontifex (=stavitel mostů, průkopník) s jemným humorem prohlásit: „Naposledy jsme se viděli před čtyři sty lety. Ti, co rozdělili naše životy, jsou už dávno po smrti. Je na čase vyhrnout rukávy ke spolupráci“. Setkání, které proběhlo v období příprav II. Vatikánského koncilu (1962 - 1965), díky kterému se slaví bohoslužby v národním jazyce, inspiruje dnes.

Už několik let je broumovská farnost v čilém kontaktu s německy mluvícími rodáky a jejich potomky. A právě potomci potomků (potomků) se stávají staviteli nových mostů mezi národy

uprostřed Evropy. Během vrcholícího léta jsme opět po roce spolu slavili poutní mši sv. při červnové Slavnosti Nejsvětější Trojice ve Zdoňově, rovněž se setkali na Farním dnu v Ruprechticích, abychom se pak o měsíc později účastnili Dnu domoviny v Bad Kissingen a rovněž navštívili Museum vlasti ve Forcheimu. Jako zajímavost je možné uvést, že v neděli 14. července propojovali současnost s minulostí tři Martinové: Arch. Martin Jirka srovnávací prezentací o Martínovicích, Mgr. Martin Mráz přiblížením snah o záchranu teplické poustevny a broumovský děkan Th.Lic. Martin Lanži povídáním o životě současné katolické farnosti a o aktuálním vývoji ve věci obnovy unikátního souboru dientzenhoferovských kostelů.

Kéž nám dobrý Bůh dopřeje pokojné časy, v kterých bude znít jako ozvěna onen andělský chvalozpěv „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

P. Martin Lanži

Otevřený dopis

signatářům dopisu proti Mariánskému sloupu

Vážení představitelé vědy a odborníci na dějiny umění; páni profesori, docenti a vědeckí pracovníci, skutečnost odvolání původního rozhodnutí zastupitelstva o znovuobnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, které je podle mého laického soudu sporné a organizované lidmi, kteří určitě nevykazují historické ani kunsthistorické vzdělání, mě zaráží. Plně však respektuji Vaše rozhodnutí nesouhlasit s obnovením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Mé stanovisko k této věci naleznete v otevřeném dopise bratru Pavlu Černému, emeritnímu předsedovi Ekumenické rady církvi.

Co mě však v případě vaší iniciativy udivuje je text Vašeho dopisu, který nejenom vykazuje neznalost určitých okolností vzniku Mariánského sloupu, ale občas mi připadá, jako by byl ve svém obsahu a formě inspirován myšlenkami, které by spíše zapadly do jiné doby.

Mariánské sloupy nás ve své historii musí zákonitě přivést až do dávné Zaragozy, k Madonně del Pilar, která se legendárně váže k působení sv. Jakuba Staršího. Ale také je odpovědí na žádost matky o první místa v Ježišově Království, kdy se Kristus v odpovědi ptá: "Budete pít kalich, který piji já?". Legenda říká, že sv. Jakub odpověděl na setkání s Pannou Marií slovy "mohu" a vrací se do Jeruzaléma, kde vydává svědectví jako první popravený apoštol. Nebudu se tu zabývat otázkou pravdivosti legendy, ale skutečností, že tu vzniká tradice, která prorůstá dějinami. Symbol Panny Marie na sloupu se stal důležitým v období reconquisty, kdy si obyvatelé Pyrenejského poloostrova vydobyli svoji samostatnost a nezávislost, a jako takový se v různých formách promítá i do dalších oblastí kultury a umění dodnes. Pokud hovoříme o vídeňské inspiraci pro pražský sloup, je třeba také říci, že inspirací pro vídeňský mariánský sloup byl pilíř s Madonnou z gotické části poutní baziliky v Mariazell. Víme také, že historie této baziliky se podle legendárních zpráv váže k moravskému markraběti Jindřichovi a knížeti sv. Václavovi. Víím, že tyto otázky nemusím více rozebírat, protože hovořím k poučené společnosti. Dovolte mi však jednu otázku: cyrilometodějská misie, křest v Řezně a Pasově, spiritualita benediktinů, cisterciáků, mendikantů a barokní kultura - to všechno vrostlo do české kotliny a není to součástí zmíněné pietas Austria-ca, o které jsem měl možnost přečíst řadu publikací vašich kolegů, se kterými se určitě stýkáte? Jak bychom v takovém případě měli hodnotit vliv

luterské a kalvínské reformace i další vlivy z 19. a 20. století na našem území?

Nechci vám vytýkat, která se děje každému, kdo uchraňuje jiný názor, jen se zeptat - to skutečně chcete uzavřít českou kotlinu před kulturními, spirituálními a náboženskými vlivy z Evropy jen do našeho českého kotle a připravit nás tak o skutečné obohacení z interakce s jinými tradicemi a kulturami?

Odpusťte mi tato slova, protože mnohých z vás si opravdu velmi vážím a upřímně si nedovedu ve svém nitru srovnat, že jste k takovému textu připojili svůj podpis. Nepopírám autenticitu Vašeho názoru a právo nesouhlasit, ale myslím, že tento text svou formou i obsahem až příliš připomíná známé podpisy petic či prohlášení z dob, které před třiceti lety skončily.

Omlouvám se vám všem, kterých jsem se tímto příměrem dotknul. Uvědomme si však, že doba, ve které byl pražský sloup vztyčen, byla zcela jistě dobou náročnou a problematickou. Přihlédneme-li ke všem událostem, které se odehrály předtím, nemůžeme říci, že vývoj událostí v českém království od roku 1618 byl cestou k toleranci a demokracii; naopak vidíme, že města ztrácí svou pozici, společnost se pod tíhou partikularismu drolí, že to byla doba, která usilovala o jedno: "čí vláda, toho náboženství", a náboženství tu bylo použito především jako určitý ideologický rámec.

Jsme dětmi těch, kteří v této době rozhodovali a jednali a nikdo z nás neví, na čí straně stáli jeho předci. Jedině objektivita, pravda, tolerance a úcta k druhému jsou cestou do budoucnosti, zvláště pak v situaci, kdy naše země stojí na křižovatce, kdy se potácí ve složitých vnitřních napětích, a kdy nezná z tohoto bábelu cestu. Proto ve vertikále, směřující k Bohu, vidím určitou naději a výzvu.

Děkuji za porozumění.
Dominik kardinál Duka
Arcibiskup pražský

www.dominikduka.cz/16.07.2019

MYŠLENKY NA MĚSÍC SRPEN

AFORISMY O VÍŘE

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ KOSTELNÍ VYDRŮ 2000

1. Křesťan by měl a má se nechat světci inspirovat, pak ale musí jejich spiritualitu přenést do vlastní situace. Don Bosco
2. Jen kdo najde Boha, najde také sám sebe. Helmut Thielicke
3. Bůh je v nás a my v něm, to je náš podíl na jeho království. Edith Steinová
4. V každém člověku je hluboká propast, jež může být vyplněna jedině Bohem. Blaise Pascal
5. Jsou-li naše struny dobře naladěny, hraje na naši duši sám Bůh. To je také vše, co musíme dělat: být naladěni na Boha. Hans Urs von Balthasar
6. Rozumem můžeme Boha hledat, ale nalézt jej můžeme jedině srdcem. Josef von Eötvös
7. Musíte se naučit chytat Boha za srdce, protože tam je jeho nejslabší místo. Terezie z Lisieux
8. Věčné Slovo zaznívá jedině v tichu. Mistr Eckhart
9. Člověk neporozumí evangeliu tím, že je bude pouze číst, ale tím, že je bude žít. Charles de Foucauld
10. Slovo Boží nám nedává vždy sílu, abychom dokázali změnit poměry, ale vždy nám může dát sílu k tomu, abychom je ve víře dokázali snášet. Mikko Juva
11. Kdo nechce nejprve naslouchat Bohu, nemá co říct světu. Hans Urs von Balthasar
12. Je-li něco charakteristického pro vírou určovaný život v dnešní době, pak je to vytrvalá a všem protivenstvím vzdorující věrnost. Georg Moser
13. S nejhlubším tajemstvím křesťanské víry je to jako se sluncem: Nemůžeš se na ně dívat, ale v jeho světle vidíš všechno ostatní. Gilbert Keith Chesterton
14. Věřím v Boha asi tak, jako nevidomý věří v existenci slunce. On nevěří proto, že by slunce viděl, ale proto, že je cítí. Phil Bosmans
15. Dobrá mysl a víra jsou spojeny tajemným poutem, protože Bůh nechce žádné zasmušilce. Julius Langbehn
16. Víra znamená jistotu i tam, kde není žádná jistota vidět. Rudolf Bultmann
17. Víra je schopnost snášet všechny pochybnosti. Romano Guardini
18. Bůh rozdává, ale člověk musí otevřít dlaň. Přísloví
19. Ten, který tě učinil, ví, co s tebou má učinit. Augustin Aurelius
20. Bůh nás nestvořil proto, aby nás opustil. Michelangelo Buonarotti
21. To, co dává Bůh, je vždy lepší než to, o co člověk prosí. Přísloví
22. Bůh, který stvořil poušť, dává vytrysknout i pramenům. Alfred Delp
23. Existuje-li Bůh, vždy mám ještě něco, v co mohu doufat, i kdyby mi už nikdo žádnou naději nedával. Joseph Ratzinger
24. Vložíme-li se Bohu zcela do rukou, můžeme důvěřovat, že z nás něco udělá. Edith Steinová
25. Bůh nemůže být tvou budoucností, když utíkáš sám před sebou. Petrus Ceelen
26. Kdo věří, ten se nechvěje. Jan XXIII.
27. Pro svou práci si vypros od Boha požehnání, ale nečekej, že ji za tebe udělá. Karl Heinrich Waggerl
28. Vše, co činiš, čiň dobře, a budeš tím chválit Boha. Augustin Aurelius
29. Kdo chce něco jiného než Krista, neví, co chce. Filip Neri
30. Kristus nechce pouhé obdivovatele, ale lidi, kteří by jej následovali. Sören Kierkegaard
31. Vzkříšený Kristus činí z života lidí neustálou slavnost. Athanasius z Alexandrie

Proč postavit mariánský sloup na Staroměstském náměstí

1. Protože v roce 1918 bylo vandalsky poškozeno vynikající umělecké dílo z ruky Jana Jiřího Bendla, které tvořilo důležitou dominantu a urbanistickou součást Staroměstského náměstí. Není možné si brát umělecké dílo jako rukojmí sebelepší myšlenky a zdůvodňovat jeho zboření tím, že ničíme symbol, nikoliv sloup sám.

2. Sloup nezbořili věřící evangelických církví, ale skupina anarchistů vedená Frantou Sauerem, z nichž někteří byli blízcí komunistům, proto se představitel KSČM, chovající nenávist vůči náboženství a víře, jak to vyjádřili jejich „klasici“, v současnosti vyhraňují proti postavení mariánského sloupu. Považují za urážku komunistických obětí a všech věřících napříč konfesemi s nimi o sloupu jednat. Je též urážkou srovnávat mariánský sloup se Stalinovým pomníkem.

3. Svržení mariánského sloupu v roce 1918 zarmoutilo majoritu věřících v této zemi, pro které je Panna Maria Bohorodičkou, Matkou církve a prostřednicí Boha. Připomeňme si, že v roce 1925 (záměrně jsem zvolil tento rok, protože zde již rezonuje vznik nové Církve československé husitské, nikoliv statistiku z roku 1918, která je příznivější pro katolické věřící) se v Československu hlásilo přibližně 250 000 věřících k evangelickým církvím, téměř jeden milión k Církvi československé husitské a 4,5 milionu k Církvi katolické, a ti jistě nesouhlasili se zbořením sloupu.

4. Není objektivní akceptovat jako jediný možný výklad našich dějin barokního období Palackého a Masarykovu koncepci, považující husitské hnutí za pokrokového hybatele našich dějin, a vše katolické za zpátečnické. Existuje přeci také názor Josefa Pekaře či Zdeňka Kalisty, jenž chápe baroko jako „poznání Boha skrze tento svět“.

5. Je poctivé říci, že v ikonografii mariánského sloupu se objevují prvky protireformační (skupina anděla zabíjejícího démona, jenž symbolizuje herezi), které mohou zraňovat věřící protestantského vyznání. Na straně druhé, cožpak ale není také dobovým projevem netolerance, zraňujícím naopak katolické věřící, zničení interiéru Svatovítké katedrály kalvínským kazatelem Scultétem v roce 1619 či pokolení Palladia staroboleslavského, které bylo v roce 1631 na Staroměstském náměstí přibito na židli, jenž stála pod šibenicí a následně prodáno saskými vojáky císaři? Je třeba však odmítnout to, že drak pod nohami Panny Marie Immaculaty symbolizuje reformaci, vpravdě jde o poukaz na text knihy Zjevení sv. Jana (apokalyptická žena). Drak či had je symbolem dědičného hříchu, kterého byla Panna Maria dle dogmatu zbavena. Nejstarší zobrazení Immaculaty se objevuje v Římě (1604, kaple Panny Marie) a nemá s Habsburky a protireformací co společného.

6. Obnovený mariánský sloup nebude, jak se často nesprávně uvádí, replikou, nebude kopií, „napodobeninou“, ale rekonstrukcí, stejně jako sousoší sv. Františka Xaverského zničené při zřícení části Karlova mostu při povodni či řada těžce poškozených soch, kterým vrací život um našich restaurátorů, například v severních Čechách. A co rekonstrukce za války zbořené Frauenkirche v Drážďanech či zámku v Berlíně?

7. Jako ideová protiváha mariánskému sloupu je často zdůrazňováno pietní místo, připomínající popravu účastníků stavovského povstání z řad panstva, nižší šlechty a měšťanů, hlásících se k různým nekatolickým konfesím, jeden z nich byl ale také katolík. Tuto popravu nelze chápat jinak než jako nepřiměřený akt odplaty bělohorských

vítězů, proti kterému se stavěla ve své době i řada katolíků. Jsem pro to, aby toto místo bylo náležitě upraveno.

8. Řada věřících hlásících se ke katolické církvi nezná detaily ani postavení, ani zboření mariánského sloupu a chce prostě obnovit sloup proto, aby se mohli na tomto místě modlit k Panně Marii. Právě to je hlavní důvod, proč sloup znovu vztyčit.

9. Respektuji a mám úctu k názorům těch, kteří věcně a odborně oponují znovupostavení sloupu a když v současnosti vidím odpor, který se proti postavení sloupu vzedmul, tak také sám vnitřně zvažuji, stejně jako někteří další katoličtí věřící, zda nastal „pravý čas“ sloup znovu postavit, když spíše rozděluje, než spojuje.

10. Jsem ale vnitřně přesvědčen, že mariánský sloup prostě na Staroměstské náměstí patří, stejně jako pomník Mistra Jana Husa, památník na staroměstském popravišti, obnovený kalich na chrámu Panny Marie před Týnem či chrám sv. Mikuláše, v němž slouží Bohu Církev československá husitská. Či prostě proto, že byl urbanistickou dominantou náměstí a krásným uměleckým dílem.

V Praze, dne 2. července 2019

Prof. PhDr., Ing. Jan Royt, PhD., DSc.

Historik umění

Ústav pro dějiny umění FF UK

Ústav dějin křesťanského umění KTF UK

Mše svatá

*Nic se neděje
žádná akce*

*Po celou dobu
je slyšet jediné
slovo*

*Všemu
co jsi uviděl pochopil jsi
co jsi cítil
právě spadlo
z kamenného prahu
Golgoty*

*Jsi hrobem
v němž je uložen
který má povstat*

Autor: Antoni Matuszkiewicz,
překlad: Věra Kopecká

ZA POKLADY BROUMOVSKA

Hudební festival v kostelích Broumavska

1. 5. – 31. 8. 2019

1. 5. BROUMOV / SÁL DŘEVNÍK
Dasha – zpěv
Epoque Quartet

**29. 6. BROUMOV / KLÁŠTERNÍ
KOSTEL SV. VOJTĚCHA**
Sólisté a orchestr Národního divadla
v Praze

**6. 7. POLICE NAD METUJÍ / KOSTEL
NANEBEVZETÍ PANNY MARIE**
Smyčkový orchestr Intercamerata
Jakub Bokun – dirigent (Polsko)
Magdaléna Jakubská – saxofon

**13. 7. MARTÍNKOVICE / KOSTEL
SV. JIŘÍ A MARTINA**
Laureáti Mezinárodní soutěže
Broumovská klávesa 2019

**20. 7. ŠONOV / KOSTEL
SV. MARKÉTY**
Duo Aliada (Rakousko)
Michal Knot – saxofon
Bogdan Laketic – akordeon

27. 7. VIŽŇOV / KOSTEL SV. ANNY
Stamicovo kvarteto
Petr Nouzovský – violoncello
Kristina Fialová – viola

**3. 8. BROUMOV / KLÁŠTERNÍ
KOSTEL SV. VOJTĚCHA**
Zuzana Ržounková, Martin Sokol –
lesní roh
Martin Šrejma – tenor
Zdeněk Klauda – dirigent
Orchestr L'Armonia Terrena

**10. 8. BEZDĚKOV NAD METUJÍ /
KOSTEL SV. PROKOPA**
Lektoři Letních hornových kurzů:
Thomas Hauschild (Německo),
Zuzana Ržounková, Jan Vobořil,
Martin Sokol – lesní roh
Jana Goliášová – klavír

**17. 8. OTOVICE / KOSTEL
SV. BARBORY**
Jiří Vodička – housle
Martin Kasík – klavír

**24. 8. TEPLICE NAD METUJÍ /
KOSTEL SV. VAVŘINCE**
Duo Bubreg
Márton Bubreg – saxofon
Bence Bubreg – klarinet
Linda Bubreg – Dobay – varhany

**31. 8. BOŽANOV / KOSTEL
SV. MÁŘÍ MAGDALÉNY**
Eva Urbanová – soprán
Moravské klavírní trio

Eva
Urbanová

HLAVNÍ PARTNEŘI

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

POŘADATEL

www.zapoklady.cz [zapokladybroumovska](https://www.facebook.com/zapokladybroumovska)

Léto otevřených kostelů

Božanov, Martinkovice, Otovice, Šonov
červenec: 10.00–12.00
srpen: 14.00–16.00
úterý a sobota

Heřmánkovice, Vižňov, Broumov sv. P. P., Broumov sv. Václav
červenec: 14.00–16.00
srpen: 10.00–12.00
úterý a sobota

Prosíme o respektování sakrálního prostoru, vstup jenom do chrámové lodě.

Doporučené vstupné 50,- Kč

Akci za podpory poslance Evropského parlamentu Tomáše Zdechovského pořádají Rímskokatolická farnost – Děkanství Broumov, města a obce Broumova, Gymnázium Broumov

VARHANNÍ LÉTO 2019

Historicky a umělecky cenné varhany i kostely

19. ročník

Teplisko Broumovsko Policko

>> pá 5. 7. 19:00	>> čt 25. 7. 19:00	>> čt 22. 8. 19:00
Duo Braunensis – výročí Purcella, Handela a Haydna	Michal Novenko – Brodno	Jiří Tymel – Martinkovice
Michaela Jeklová – soprán	kostel Panny Marie (dřevěný)	kostel sv. Martina a Jiří
Ladislav Šikut – varhany Broumov	>> čt 1. 8. 19:00	>> pá 23. 8. 15:00
farní kostel sv. Petra a Pavla	Ondřej Valenta – Broumov	Duo Braunensis – výročí Purcella, Handela a Haydna
>> čt 11. 7. 19:00	kostel sv. Václava	Michaela Jeklová – soprán
Jiří Tymel – Teplice nad Metují	>> čt 8. 8. 19:00	Ladislav Šikut – varhany
kostel Panny Marie Pomocné	Marie Pochopová – Pollice nad Metují	Teplice nad Metují
>> čt 18. 7. 19:00	kostel Nanebevzetí Panny Marie	farní kostel sv. Vavřince
Lidmila Urbanová – varhany	>> čt 29. 8. 19:00 + so 31. 8. 15:30	
Hana Friede – příčná flétna	Duo Braunensis – výročí Vítězslava Nováka a dalších českých autorů	
Jana Šimková – violoncello	Jan Hora – Broumov	
Teplice nad Metují	farní kostel sv. Petra a Pavla	
kostel Panny Marie Pomocné		kostel Panny Marie Pomocné

Vstupné 80 Kč, studentů a seniůrů 40 Kč. Prodej lístků na místě 20 minut před začátkem koncertu. Pořádá Musica Mgr. Ladislav Šikut, tel.: 776 869 379 | Možnost kdykoliv objednat koncert na Kamenci.

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY

4. srpen

Otovice 08:30
 Broumov, P+P 10:00
 Broumov, klášter 18:00

11. srpen

Martínkovice 08:30
 Vižňov 10:00
 Broumov, P+P 10:00
 Broumov, klášter 18:00

18. srpen

Heřmánkovice 08:30
 Broumov, P+P 10:00
 Broumov, klášter 18:00

25. srpen

Božanov 08:30
 Vižňov 10:00
 Broumov, P+P 10:00
 Broumov, klášter 18:00

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	xxx	xx:xx
Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	k. sv. Václava	18:00
Čtvrtek	děkanský k.	07:00*
Pátek	děkanský k.	18:00
Sobota	hřbitovní k. PM	17:00

*Ve čtvrtek 15/08 mše sv. jen v **18:30** ve hřb. k. PM (slavnost Nanebevzetí PM)

Adorace: středa, sv. Václav, 18:30 – 18:45;
 pátek, sv. Václav, 18:30 – 19:00

Svátoost smíření: 20 min před každou mší sv.;
 sobota 31/08, P+P, 09:00 – 10:30
(konec prázdnin)

SVATÝ PAVEL – APOŠTOL NÁRODŮ

Svatý Pavel spolu se svými spolupracovníky neúnavně cestoval, aby se co nejvíce lidí dovědělo o Ježíši Kristu. – Přečti si 13. a 14. kapitulu ze Skutků apoštolů. Vyskytuje se tam množství cizích názvů. Objevíš je v této osmisměrce?

ANTIOCHIE
 SALAMINA
 LYKAONIE
 PAMFYLIE
 SELEUKIE
 IKONIUM
 ATTALIE
 LYSTRA
 PISIDIE
 DERBE
 PERGE
 KYPR

Paypal účet farnosti
 church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
 vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **church.broumov@gmail.com**, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
 Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
 Uzávěrka: 15. každého měsíce.